

„Egész pályafutásommal bizonyítani akartam...”

Interjú dr. Gardó Sándorral

Dr. Gardó Sándor 1941-ben született Debrecenben.

A Debreceni Orvostudományi Egyetemen kapott diplomát 1966-ban. Orvosi pályafutását a DOTE Női Klinikáján kezdte. Szülészeti-nőgyógyászatból 1970-ben, egészségügyi szervezésből 1975-ben szakvizsgázott, humángenetikai képzést 1980-ban szerzett. 1975-ben a Tapolcai Városi Kórház Szülészeti és Nőgyógyászati Osztályának élére kapott kinevezést, 1987-től a győri Megyei Kórház Szülészeti és Nőgyógyászati Osztályának vezető főorvosa, továbbá a kórház Klinikai Genetikai Központjának vezetője, 1996-tól 2005-ig a kórház tudományos igazgatója volt.

Fő tudományos érdeklődési területe a szülészeti genetika, e témából védte meg kandidátusi értekezését 1974-ben és akadémiai doktori értekezését 1994-ben. Emellett a szülészeti és nőgyógyászati infektológia, valamint a családközpontú szülészeti kérdései foglalkoztatják. Osztálya 1994-ben elsőként kapta meg a WHO-UNICEF „Bababarát Kórház” címet.

1992-ben az Orvostovábbképző Egyetem, 1993-ban a Debreceni Orvostudományi Egyetem címzetes egyetemi tanára. 1995-ben kórházi munkája mellett a győri Széchenyi István Főiskolán az egészségügyi képzés megszervezésére kapott megbízást. 2006-ig volt a főiskolának, illetve jogutódjának, a Széchenyi István Egyetem Egészségügyi és Szociális Intézetének az igazgatója, valamint az Egészségtudományi Tanszék vezetője. 1997 óta egyetemi tanár, jelenleg is az egyetem oktatója.

Több hazai tudományos társaság tagja.

Szakmai kitüntetései: az Orvosi Hetilap Markusovszky-díja (1972), Markusovszky-emlékérem (1994), a Magyar Nőorvos Társaság Semmelweis-emlékérmé (1999), a Magyar Életbiztosítási Orvosi Társaság Dr. Halász Géza-emlékérmé (2007), továbbá a Pro Urbe Győr (2001), a Pro Universitate Győr (2006) és a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt (2003).

– *Ma, amikor órák alatt átrepülhetünk egyik kontinensről a másikra, nincs értelme vidék-Budapest konfliktusról beszélni. Arról nem is szólva, hogy Győr tényleg a szomszédban van. Érezte-e valaha úgy, hogy „vidéki” professzorként kisebb a presztízse, mint fővárosi kollégáinak?*

– Orvosegyetemi pályafutásomnak saját elhatározásomból vettem véget, mert önállóságra vágytam, nehezen viseltem a szubordinációt, és nem volt türelmem a sorban álláshoz. Így lettem fiatalon egy városi kórház osztályvezető szülészfőorvosa, amire akkoriban aligha volt példa. Sokan féltettek, hogy vidéken majd elkallódom. Erre akartam egész pályafutásom során rációzni, és bebizonyítani, hogy nem csak a fővárosi, illetve az egyetemeken működő kollégáknak lehetnek gondolataik és tudományos ambícióik. Városi, valamint megyei főorvosként folytattam azt a tudományos munkát, amelyet az egyetemen szerettem meg. Ez pedig az új diagnosztikai és terápiás módszerek bevezetése, a betegágy mellett szerzett tapasztalatok közreadása. Vendégtanárként mindvégig részt vettem a medikusok oktatásában és az orvostovábbképzésben. Kívívtam a szakma megbecsülését is, úgyhogy sohasem éreztem, hogy vidéki létem bármiféle presztízsveszteséget vagy hátrányt jelentene. Egyébként a Nagyalföld fővárosából, Debrecenből kerültem némi kitérővel a Kisalföld fővárosába, amelyet az itt eltöltött több mint két évtized alatt nagyon megszerettem.

– *A közelmúltban két napig Győr vált a szülészeti ultrahangos szakma központjává, hiszen itt tartották meg a Magyar Szülészeti-Nőgyógyászati Ultrahang Társaság kongresszusát. Az ön számára a megszokott kongresszusi rutinton túl mi volt a legizgalmasabb?*

– A kongresszus alkalmából összegyűlt Győrben a magyar szülészeti-nőgyógyászok színe-java, közel kilencszázan. Ez az érdeklődés nemcsak a városnak szólt, de elismerése az általam vezetett osztályon zajló szakmai munkának is, ami az ultrahang-diagnosztika terén több mint másfél évtizede folyik. A referátumok és az előadások összefoglalták az elmúlt évek szakmai újdonságait, a kiállító cégek pedig bemutatták legkorszerűbb készülékeiket és betekintethetünk – ez volt a legizgalmasabb – az ultrahang-diagnosztika jövőjébe is.

– *Gyanítom, hogy a győri Széchenyi István Egyetemen nem indult volna egészségügyi képzés ön nélkül. Miért tartja fontosnak ezt a területet egy szülész-nőgyógyász?*

– Orvosként tartom fontosnak. Amikor 1995-ben döntés született arról, hogy a Széchenyi István Főiskola és a Petz Aladár Megyei Oktató Kórház közös vállalkozásként belevág az egészségügyi főiskolai képzésbe, engem szemeltek ki az újonnan alakuló Egészségügyi és Szociális Intézet élére. Ez mindenképpen úttörő vállalkozás volt, hiszen eddig csak orvosegyetemi háttér mellett folyt egészségügyi képzés nálunk. Azóta eltelt több mint egy évtized, ami bebizonyította, hogy ez a modell működőképes. Igen nagy megtiszteltetés számomra, hogy a 2002-ben megalakult győri Széchenyi István Egyetem létrejöttéhez hozzájárulhattam.

– *Magyarországon az elsőként vezette be a „bababarát szülészeti”, a győri kórházban. Ezek szerint szeret előrettekinteni, szeret eltérni a hagyományoktól, nem rabja a megszokottnak.*

– Nem szeretném részletezni, hogy a hazai szülészeti osztályokon milyen állapotok uralkodtak 3–4 évtizeddel ezelőtt. Külföldi útjaink során viszont láttuk, hogyan néznek ki a szülészeti osztályok a tőlünk nyugatra lévő, gazdagabb, fejlettebb országokban. Aki megpróbált a hazai hagyományoktól eltérni, számos falba ütközött. A barátságos, családias környezet, az egyszemélyes szülőszobák kialakítása ugyanis igen sok pénzt igényel. Kezdetben a legnagyobb gondot a saját munkatársak meggyőzése, a szemlélet megváltoztatása jelentette. Szerencsére ezen már túl vagyunk, mindenki elhiszi, hogy a férj jelenléte a szülésnél, az alternatív vajúdási és szülési pozíciók engedélyezése vagy a rooming-in ápolási rendszer jó dolog, és hogy szoptatni nem menetrend szerint, hanem igény szerint kell. Természetesen nagyon sok teendőnk van még ezen a téren, hogy elérhessük célunkat, amit úgy fogalmaznék meg, hogy „intézeti szülés otthoni körülmények között”.

B. Király Györgyi